

தீங்குகளி
லிருந்து
தெய்வீகப்
பாதுகாப்பு!

சூனியத்தின்
பின்னணியும்
நபிகளாருக்கு
ஏற்பட்ட
சோதனையும்

அதிகாலை நேரத்தின்
அற்புதமும் அகத்தின்
நிவாரணமும்!

பொருளடக்கம் (அத்தியாயத் தலைப்புகள்)

முன்னுரையும் அதிகாலையின் மகத்துவமும்

'ஃபலக்' என்பதன் சொல்லிலக்கணப் பொருளும் பிளந்து வெளிப்படும் அற்புதமும்.

படைப்புகளின் பிளவும் இறைவனின் வாக்குறுதியும்

இல்லாமையிலிருந்து வெளிப்பட்ட அகிலம் மற்றும் இறைவனிடம் அடைக்கலம் புகுதலின் சிறப்புகள்.

யூஸுஃப் (அலை) அவர்களின் வரலாற்றுச் சம்பவம்

அதிகாலை நேரத்தின் நிவாரணமும் பலவீனர்களுக்கான பிரார்த்தனையும்.

அனைத்துப் படைப்புகளின் தீங்கிலிருந்தும் பாதுகாப்பு

பொதுவான தீங்குகளின் வகைகளும் 'ஆலமுல் அம்ர்' எனும் நன்மையின் உலகமும்.

இரவின் இருளும் சந்திரன்/ நட்சத்திரங்களின் தாக்கமும்

'காஸிக்' மற்றும் 'வகப்' என்பதன் விளக்கங்களும் நபிகளாரின் வழிகாட்டுதல்களும்.

சூனியத்தின் பின்னணியும் நபிகளாருக்கு ஏற்பட்ட சோதனையும்

முடிச்சுகளில் ஊதுபவர்களின் ('நஃப்பாத்தாத்') இயல்பும், லபீத் இப்னு அஃஸமின் சூனியச் சம்பவமும்.

சூனியத்திற்கான நிவாரணமும் மார்க்கச் சட்டங்களும்

'முஅவ்விததைன்' வசனங்களின் மூலம் கிடைத்த நிவாரணமும் ருக்யா (ஓதிப்பார்த்தல்) சட்டங்களும்.

தூதுத்துவத்தின் (நபுவ்வத்) தூய்மையும் முஃதஸிலாக்களின் மறுப்பும்

நபிகளாரின் மனித இயல்பும், சூனியத்தின் தாக்கம் பற்றிய அஹ்லுஸ்ஸுன்னா விளக்கங்களும்.

பொறாமையின் கொடூரமும் குர்ஆன் பிரதிகளின் வரலாற்று ஆய்வும்

பொறாமையின் விளைவுகள்,
ஸஹாபிகளின் 'மஸ்ஹஃப்'
வேறுபாடுகள் மற்றும் சூராக்களின்
எண்ணிக்கை.

113

சூரத்துல் ஃபலக் (அதிகாலை)

5 வசனங்கள் - மதனீ அத்தியாயம்

அளவற்ற அருளாளனும், நிகரற்ற அன்புடையோனுமாகிய அல்லாஹ்வின் திருப்பெயரால்...

﴿ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾ مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾

"(நபியே!) நீர் கூறுவீராக: அதிகாலையின் இறைவனிடம் நான் பாதுகாப்புத் தேடுகிறேன்; அவன் படைத்தவற்றின் தீங்கை விட்டும்."

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾ — "(நபியே!) நீர் கூறுவீராக: அதிகாலையின் இறைவனிடம் நான்

பாதுகாப்புத் தேடுகிறேன்"

‘ஃபலக்’ என்பதன் பொருள்:

‘ஃபலக்’ என்பது அதிகாலையைக் குறிக்கும். ஏனெனில், அது இரவைப் பிளந்து கொண்டு வெளியேறுகிறது. இது இலக்கண அடிப்படையில் ‘ஃபிள்’ (செய்யப்பட்ட பொருள்) என்ற அமைப்பில் ‘மஃபூல்’ எனும் பொருளைத் தருகிறது (உதாரணமாக: ‘ஸமத்’, ‘கப்ழ்’ ஆகிய சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுவது போல).

பிளக்கப்படுவதும், பிளந்து வெளிப்படுவதும்:

பிளக்கப்படும் பொருள் (மஃப்லூக்), எதிலிருந்து பிளந்து வெளிப்படுகிறதோ அது (மஃப்லூக் அன்ஹு) என இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தவை. ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளால் மறைக்கப்பட்டு, அந்த மறைப்பு பிளக்கப்படும்போது, மறைக்கப்பட்டிருந்த பொருள் வெளிப்படுகிறது. இங்கு பிளக்கப்படும் மறைப்பு 'மஃப்லூக்' என்றும்,

வெளிப்படும் பொருள் 'மஃப்லூக் அன்ஹு' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இரவின் இருள் அகற்றப்பட்டு அதிகாலை வெளிப்படுவதால், அது 'மஃப்லூக் அன்ஹு' எனப்படுகிறது.
"அதிகாலையின் வெளிச்சத்தை விட மிகத் தெளிவானது" என்பது புகழ்பெற்ற பழமொழியாகும்.

படைப்புகளின் பிளவு:

‘ஃபலக்’ என்பது அகிலத்தின் படைப்புகளையும் குறிக்கும். ஏனெனில் சாத்தியமான அனைத்துப் பொருட்களும் அல்லாஹ்வின் அறிவில் "நிலையான வடிவங்களாக" (அஃயான் தாபிதா) இல்லாமையின் இருளுக்குள் மறைந்திருந்தன. அல்லாஹ் தன் படைத்தல் மற்றும் உருவாக்கத்தின் ஒளியைக் கொண்டு அந்த இருள்களைப் பிளந்து, தன் அறிவில் இருந்தவற்றை வெளிப்படுத்தினான்.

இறைவனிடம் அடைக்கலம் கோருவதன் சிறப்பு:

இருளுக்குப் பின் வெளிச்சத்தையும், நெருக்கடிக்கு பின் விரிவையும், இணைந்திருந்ததைப் பிளந்து வெளிப்படுத்துவதையும் சுட்டிக்காட்டும் 'அதிகாலையின் இறைவன்' எனும் திருப்பெயரைக் கொண்டு பாதுகாப்புத் தேடுவது, பாதுகாப்புத் தேடுபவனுக்கு அல்லாஹ்விடமிருந்து வழங்கப்படும் ஒரு வாக்குறுதியாகும். இது அவனது நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்துகிறது; இறைவனிடம் அடைக்கலம் புகும் கதவைத் தட்டுவதில் ஆர்வத்தை அதிகப்படுத்துகிறது.

அதிகாலை நேரத்தின் மகத்துவம் (யூஸுஃப் நபியின் வரலாற்றுச் சம்பவம்):

அதிகாலை உதிக்கும்போது உடலின் பாரம் நீங்கி லேசான தன்மையும், கவலை நீங்கி மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுகிறது. யூஸுஃப் (அலை) அவர்கள் கிணற்றில் வீசப்பட்டபோது, அவர்களின் முழங்காலில் கடுமையான வலி ஏற்பட்டது. அவர்கள் இரவு முழுவதும் தூங்காமல் விழித்திருந்தார்கள்.

அதிகாலை நெருங்கியபோது, ஜிப்ரீல் (அலை) இறைவனின் உத்தரவுப்படி இறங்கி வந்து, யூஸுஃப் (அலை) அவர்களிடம் இறைவனிடம் துஆ செய்யுமாறு கூறினார்கள். ஜிப்ரீல் (அலை) துஆ செய்ய, யூஸுஃப் (அலை) "ஆமீன்" கூறினார்கள். அல்லாஹ் அவர்களின் துன்பத்தை நீக்கினான்.

நிலைமை சீரானதும் யூஸுஃப் (அலை), "இப்போது நான் துஆ செய்கிறேன், நீங்கள் ஆமீன் கூறுங்கள்" என்று கூறி, இந்த அதிகாலை நேரத்தில் வேதனையில் இருக்கும் அனைத்துப் பலவீனர்களின் துன்பத்தையும் நீக்குமாறு இறைவனிடம் பிரார்த்தித்தார்கள். இதன் காரணமாகவே, எந்த ஒரு நோயாளியாக இருந்தாலும் இரவின் கடைசிப் பகுதியில் ஒருவிதமான நிம்மதியையும் லேசான தன்மையையும் உணர்கிறான்.

ஸஹாபியின் கூற்று:

ஸஹாபிகளில் சிலர் ஷாம் (சிரியா) தேசத்திற்குச் சென்றபோது, அங்குள்ள ஜிம்மிகள் (முஸ்லிம் ஆட்சியில் வாழும்

மாற்று மதத்தினர்) அனுபவித்த வசதியான வாழ்க்கையைக் கண்டார்கள். அப்போது அந்த ஸஹாபி, "இவர்களுக்குப் பின்னால் ‘ஃபலக்’ இருக்கிறது என்பதால் நான் இதைப் பற்றிக் கவலைப்படப்போவதில்லை" என்றார். "ஃபலக் என்றால் என்ன?" என்று கேட்கப்பட்டதற்கு, "அது நரகத்தில் உள்ள ஒரு சிறை; அது திறக்கப்பட்டால் நரகவாதிகள் அனைவரும் அலறுவார்கள்" என்று பதிலளித்தார்.

﴿مِن شَرِّ مَا خَلَقَ﴾ — "அவன் படைத்தவற்றின் தீங்கை விட்டும்"

பொதுவான பாதுகாப்பு:

மனிதர்கள், ஜின்கள், வன விலங்குகள், ஊர்வன போன்ற அல்லாஹ் படைத்த அனைத்துப் படைப்புகளிலிருந்தும் ஏற்படும் தீங்குகளை இது குறிக்கிறது. (பாரசீக மொழியில்: மனிதர்கள், ஜின்கள், வன விலங்குகள் மற்றும் விஷஜந்துக்களின் தீங்கிலிருந்தும் எனப் பொருள்படும்).

அனைத்துத் தீங்குகளும் அடங்கும்:

உடல் சார்ந்த அல்லது உடல் சாராத அடிதடி, கொலை, ஏசுதல், கடிடுதல், விஷத்தன்மை, சூனியம் போன்ற அனைத்து விதமான தீங்குகளும், பாதிப்புகளும் இதில் அடங்கும்.

தீங்கு படைப்புகளுடன் ஏன் சேர்க்கப்படுகிறது?

தீங்கு என்பது படைக்கப்பட்ட உலகத்தோடு தொடர்புடையது. ஏனெனில் இவ்வுலகம் மாறுபட்ட கூறுகளின் கலவையாலும், ஒன்றுக்கொன்று எதிரான பண்புகளின் தொடர்பினாலும் (ஆக்கம் மற்றும் அழிவு) உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், கட்டளைகளின் உலகமோ (ஆலமுல் அம்ர்) முற்றிலும் நன்மையானது; தீங்குகளை விட்டும் தூய்மையானது.

— ﴿مِن شَرِّ مَا خَلَقَ﴾

முஃதஸிலாக்களின் தவறான வாசிப்பு:

அல்லாஹ் தீங்கைப்படைக்கவில்லை என்று கூறும் ‘முஃதஸிலா’ அமைப்பைச்

சேர்ந்த சிலர், "மின ஷர்ரின் (مِن شَرٍّ)" என்பதைத் தனிச் சொல்லாகவும், "மா கலக (مَا خَلَقَ)" என்பதை மறுப்புச் சொல்லாகவும் (அல்லாஹ் எதையும் படைக்கவில்லை எனும் பொருளில்) வாசித்துள்ளனர். இது நிராகரிக்கப்பட்ட, தவறான கொள்கையின் அடிப்படையில் அமைந்த வாசிப்பாகும். ஏனெனில், "அல்லாஹ்வே அனைத்துப் பொருட்களையும் படைத்தவன்" என்பதே சரியானது.

{وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾} — "மேலும், இருள் சூழும் போது ஏற்படும் இரவின் தீங்கை விட்டும் (பாதுகாப்புத் தேடுகிறேன்)"

இரவின் தீங்கைத் தனித்துக் குறிப்பிடுதல்: பொதுவான படைப்புகளின் தீங்கில் இரவும் அடங்கியிருந்தாலும், இரவில் தீங்குகள் அதிகமாக நடப்பதாலும், அதிலிருந்து பாதுகாப்புத் தேடும் தேவை அதிகம் என்பதாலும் இது தனித்துக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும், பாதுகாப்புத் தேடப்படும் பொருளைத்

தெளிவாகக் குறிப்பிடுவது இறைவனிடம் அடைக்கலம் பெறுவதற்கான ஆர்வத்தை அதிகரிக்கும்.

‘காஸிக்’ (غَاسِقٍ) என்பதன் பொருள்:

‘காஸிக்’ என்பது இருள் அடர்ந்த, மாலையின் செவ்வானம் மறைந்த பிறகான இரவைக் குறிக்கும். அல்குர்ஆனில் ‘காஸகில் லைல்’ (இரவின் இருள்) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 'காமூஸ்' அகராதியில், 'காஸக்' என்பது இரவின் தொடக்க இருளாகும்; 'காஸகல்லைல்' என்றால் இருள் தீவிரமடைதல் என்று பொருள். 'முஃப்ரிதாத்' நூலின் படி 'காஸிக்' என்றால் இருண்ட இரவு என்பதாகும். இதன் வேர்ச்சொல் 'நிரம்புதல்' (கண் கண்ணீரால் நிரம்புவது) அல்லது 'வழிந்தோடுதல்' என்பதிலிருந்து உருவானது. தீங்கை இரவோடு இணைப்பதன் காரணம், தீங்குகள் இரவிலேயே நிகழ்கின்றன என்பதாலாகும். இதில் ‘காஸிக்’ என்பது பொதுப்பெயராக (Tankeer) வந்துள்ளதால், இரவின் அனைத்துப்

பகுதிகளிலும் அல்லது இரவின் அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் தீங்கு நிறைந்துள்ளது என்று பொருள் அல்ல.

‘வகப்’ (وَقَبَ) என்பதன் பொருள்:

‘வகப்’ என்பது பாறையில் நீர் தேங்கும் குழியைக் குறிக்கும். அதிலிருந்து உருவானதே இச்சொல். சூரியன் மறையும் போதும், இருள் நுழையும் போதும் இச்சொல் பயன்படுத்தப்படும். இங்கு "இருள் அனைத்துப் பொருட்களிலும் ஊடுருவும் போது" என்று பொருளாகும்.

இரவில் பாதுகாப்புத் தேடுவதன் காரணம்:

இரவிலேயே தீங்குகள் அதிகம் நிகழ்கின்றன; அதிலிருந்து தப்பிப்பதும் கடினம். அதனால் தான் "இரவு ஆபத்துகளை மறைக்கும்", "இரவு வஞ்சகமானது" என்று கூறப்படுகிறது. இரவில் உதவி கிடைப்பது அரிது. எனவேதான், இரவில் ஒருவன் ஆயுதத்தை உயர்த்தும் போது அவனைக் கொன்றால் பழிக்குப் பழி (கிஸாஸ்) வாங்குவது கட்டாயமில்லை; ஆனால்

பகலில் அது கட்டாயமாகும், ஏனெனில் பகலில் உதவி கிடைக்கும். இரவில் போரிடுபவர்கள், ஜின்கள், விஷஜந்துக்கள் போன்றவை வெளிவருகின்றன.

நபிகளாரின் வழிகாட்டல்:

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் இரவின் தொடக்கத்தில் பயணம் செய்வதைத் தடுத்துள்ளார்கள். மேலும் பாத்திரங்களை மூடிவைக்கவும், கதவுகளைப் பூட்டவும், தண்ணீர்ப் பைகளை மூடவும், சிறுவர்களை வீட்டிற்குள் வைத்திருக்கவும் உத்தரவிட்டுள்ளார்கள். இவை அனைத்துமே தீங்குகள் மற்றும் சோதனைகளிலிருந்து எச்சரிக்கையாக இருப்பதற்காகவே.

பிற விளக்கங்கள்:

சந்திரன்: ‘காஸிக்’ என்பது முழு நிலவையும், ‘வகப்’ என்பது அது கிரகணத்தில் நுழைந்து இருண்டு விடுவதையும் குறிக்கும். ஆயிஷா (ரலி)

அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்: நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் என் கையைப் பிடித்து சந்திரனைச் சுட்டிக்காட்டி, "இதன் தீங்கிலிருந்து அல்லாஹ்விடம் பாதுகாப்புத் தேடு. ஏனெனில் இதுவே இருள் சூழும் ‘காஸிக்’ ஆகும்" என்றார்கள். உடலுக்கு ஏற்படும் நோய்கள் மற்றும் சூரியன், சந்திரனை வணங்குவதால் ஏற்படும் மார்க்கச் சோதனைகள் (ஃபித்னா) போன்றவையே இதிலிருந்து பயப்பட வேண்டிய தீங்காகும். சந்திரனின் சுய வடிவம் இருளானது, அது சூரியனின் ஒளியாலேயே பிரகாசிக்கிறது. மாதத்தின் இறுதியில் அது மறையும் நிலையை (மஹாக்) ஜோதிடர்கள் கெட்ட நேரமாகக் கருதுவர். அதனால்தான் சூனியக்காரர்கள் நோயை உண்டாக்கும் சூனியங்களை இந்த நேரத்தில் செய்கிறார்கள். இதுவே இந்த அத்தியாயம் இறங்கிய காரணத்திற்கும் பொருத்தமானது.

சுரய்யா (கார்த்திக நட்சத்திரம்): ‘காஸிக்’ என்பது சுரய்யா நட்சத்திரத்தைக் குறிக்கும். அது மறையும் போது (வகப்) நோய்களும் கொள்ளை நோய்களும் அதிகரிக்கும்; அது உதிக்கும் போது நோய்கள் குறையும்.

பொதுவான ஆபத்துகள்: மனிதனைத் தாக்கும் அனைத்துத் தீங்குகளும், அது அட்டாக் செய்யும் (தாக்கும்) நிலையும் ‘காஸிக் إذا وقب’ எனப்படும்.

கறுப்புப் பாம்பு: ‘காஸிக்’ என்பது கறுப்புப் பாம்பையும், ‘வகப்’ என்பது அது தீண்டுவதையும் குறிக்கும்.

ஆண் உறுப்பு: 'காமூஸ்' நூலில் இப்னு அப்பாஸ் (ரலி) மற்றும் பல அறிஞர்களின் கூற்றுப்படி, இது ஆணின் உறுப்பு விறைப்படைவதையும் குறிக்கும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

{وَمِن شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ {٤}} — "மேலும், முடிச்சுகளில் ஊதும் (சூனியக்காரர்களின்) தீங்கை விட்டும் (பாதுகாப்புத் தேடுகிறேன்)"

‘நஃப்பாத்தாத்’ (النَّفَّاثَاتِ) என்பதன் பொருள்:

(பாரசீக மொழியில்: 'முடிச்சுகளில் ஊதுபவர்களின் தீங்கிலிருந்து' என்று பொருள்). 'நஃப்த்' என்பது மந்திர ஓதலின் போது உமிழ்நீர் இன்றி லேசாக ஊதுவதாகும். உமிழ்நீரோடு ஊதினால் அது 'தஃப்ல்' எனப்படும். ஓதுபவர் ஊதுவதை இச்சொல் குறிக்கிறது. 'நஃப்பாத்தாத்' (அழுத்தமான உச்சரிப்பு) என்பது இச்செயலைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்வதையும், அதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருப்பதையும் குறிக்கும்.

‘உகத்’ (الْعُقَدِ) என்பதன் பொருள்:

'உக்தா' என்பதன் பன்மைச் சொல் 'உகத்' ஆகும். சூனியக்காரன் கயிறு, நூல் அல்லது முடியில் முடிச்சுகளைப் போட்டு, மந்திரங்களை ஓதி ஊதுவதைக் குறிக்கும். இதன் அடிப்படை மந்திர உச்சாடனங்களாகும் (அஸீமா). அதனால் தான் சூனியக்காரன் 'முஅக்கித்' (முடிச்சுப் போடுபவன்) என்றும் அழைக்கப்படுகிறான்.

வசனத்தின் ஒட்டுமொத்தப் பொருள்:

"சூனியம் செய்யும் பெண்களின் அல்லது தீய ஆத்மாக்களின் (சூனியக்காரர்களின்) தீங்கை விட்டும் பாதுகாப்புத் தேடுகிறேன்" என்பதாகும்.

— ﴿وَمِن شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ﴿٤﴾﴾

ஊதுபவர்களின் விளக்கம்:

கயிறுகளில் முடிச்சுகளைப் போட்டு அவற்றில் ஊதுபவர்களை இது குறிக்கிறது. இங்கு 'அல்' (ال) எனும் சொல்லமைப்பு, இத்தகைய செயலில் ஈடுபடும் அனைவரின் தீங்கையும் ஒட்டுமொத்தமாகச் சுட்டிக்காட்டவும், அவர்களிடம் தீங்கு மட்டுமே நிறைந்திருக்கிறது என்பதை உணர்த்தவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

நபிகளாருக்குச் செய்யப்பட்ட சூனியத்தின் பின்னணி:

இப்னு அப்பாஸ் (ரலி) மற்றும் ஆயிஷா (ரலி) ஆகியோர் அறிவிக்கிறார்கள்: யூதச் சிறுவன் ஒருவன் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து

வந்தான். அவன் நபிகளாரின் சீப்பிலிருந்து சில முடிகளை எடுத்து யூதர்களிடம் கொடுத்தான். அவர்கள் அதைக் கொண்டு நபிகளாருக்குச் சூனியம் செய்தார்கள்.

முக்கியக் குறிப்பு: எனவேதான், நகங்களை வெட்டிய பிறகும், தாடி மற்றும் தலைமுடியைச் சிரைத்த பிறகும் அவற்றை யாராவது எடுத்து சூனியம் செய்துவிடாதவாறு இரண்டாகவோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட துண்டுகளாகவோ நறுக்கி (அல்லது புதைத்து) விட வேண்டும்.

சூனியம் செய்தவர் மற்றும் கண்டெடுக்கப்பட்ட இடம்:

லபீத் இப்னு அஃஸம் எனும் யூதனும் அவனது மகள்களுமே இச்சூனியத்தைச் செய்தார்கள். (இவர்களே 'நஃப்பாத்தாத்' - முடிச்சுகளில் ஊதுபவர்கள்). அவர்கள் அந்தச் சூனியப் பொருளை ‘அரீஸ்’ எனும் கிணற்றில் புதைத்து வைத்தனர். (‘ஜனுல் மஆனி’ நூலின்படி, அது பனூ ஜுரைக்

குலத்தாருக்குச் சொந்தமான ‘தர்வான்’ எனும் கிணறாகும்).

நோயும் நிவாரணமும்:

இதனால் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் நோயுற்றார்கள். இந்நிலை ஆறு மாதங்கள் நீடித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பின்னர் ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்கள் 'முஅவ்விததைன்' (சூரத்துல் ஃபலக் மற்றும் சூரத்துந் நாஸ்) அத்தியாயங்களோடு இறங்கி வந்தார்கள். சூனியம் செய்யப்பட்ட இடம், செய்தவர், எதனைக் கொண்டு செய்யப்பட்டது ஆகிய விவரங்களை நபிகளாருக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அலி, ஸுபைர், அம்மார் (ரலி) ஆகியோரை அக்கிணற்றுக்கு அனுப்பினார்கள். அவர்கள் கிணற்றின் நீரைக் இறைத்து வெளியேற்றினார்கள்; அந்நீர் 'மருதாணி நீர்' போலச் சிவந்திருந்தது. பின்னர் கிணற்றின் அடியில் இருந்த பாறையை உயர்த்தியபோது, அதன்கீழ் நபிகளாரின் முடி அடங்கிய சீப்பின் பற்கள் மற்றும் 11

முடிச்சுகள் இடப்பட்டு, ஊசிகள் குத்தப்பட்ட ஒரு கயிறும் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

அவற்றை நபிகளாரிடம் கொண்டு வந்தனர். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் 'முஅவ்விதைதைன்' வசனங்களை ஓதத் தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொரு வசனத்தை ஓதும்போதும் ஒரு முடிச்சு அவிழ்ந்தது; நபிகளாரின் உடலிலும் லேசான தன்மை ஏற்பட்டது. இரண்டு சூரத்துகளும் ஓதி முடிக்கப்பட்டபோது கடைசி முடிச்சும் அவிழ்ந்தது. கட்டப்பட்ட கட்டு அவிழ்ந்தவரைப் போல நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் புத்துணர்ச்சியோடு எழுந்தார்கள்.

அப்போது ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்கள்: "அல்லாஹ்வின் பெயரால் உமக்கு ஓதிப் பார்க்கிறேன். உமக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் கண் திருஷ்டி, பொறாமை மற்றும் அனைத்துப் பொருட்களிலிருந்தும் அல்லாஹ் உமக்கு நிவாரணம் அளிப்பானாக!" என்று துஆ செய்தார்கள்.

மந்திர ஓதல்களுக்கான சட்டங்கள்:

இதன் காரணமாகவே, அல்லாஹ்வின் வசனங்கள் மற்றும் இறைத்தூதரின் துஆக்களைக் கொண்டு ஓதிப் பார்ப்பது (ருக்யா) அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஹீப்ரு, ஸுர்யானி, ஹிந்தி போன்ற (பொருள் புரியாத) பிற மொழிகளில் ஓதிப் பார்ப்பதும், அதை உண்மை என நம்புவதும் மார்க்கத்தில் ஹராம் (தடுக்கப்பட்டது) ஆகும்.

நபிகளாரின் பெருந்தன்மை:

தோழர்கள், "இறைத்தூதர் அவர்களே! அந்தப் பாதகனை (லபீதை) நாங்கள் கொன்றுவிடட்டுமா?" என்று கேட்டனர். அதற்கு நபிகளார்: "எனக்கு அல்லாஹ் நிவாரணம் அளித்துவிட்டான். மக்களிடையே எந்த ஒரு குழப்பத்தையும் தூண்டிவிட நான் விரும்பவில்லை" என்று கூறினார்கள். ஆயிஷா (ரலி) கூறினார்கள்: "நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தங்களின் சொந்த விஷயத்துக்காக ஒருபோதும் கோபப்பட்டதில்லை. அல்லாஹ்வின்

வரம்புகள் மீறப்படும்போது மட்டுமே அல்லாஹ்வுக்காகக் கோபப்படுவார்கள்; தண்டனையும் வழங்குவார்கள்."

வசனத்தின் உருவகப் பொருள் (மற்றொரு விளக்கம்):

'முடிச்சுகளில் ஊதுவது' என்பது ஆண்களின் உறுதிமிக்க முடிவுகளைப் பெண்களின் தந்திரங்களினால் தளர்த்துவதைக் குறிக்கும் உருவகப் பொருளாகவும் கொள்ளப்படும் (எப்படி எச்சிலால் முடிச்சு தளர்த்தப்படுகிறதோ அதுபோல). இக்கருத்தின்படி, பெண்களின் இயல்பு ஆண்களைத் தங்களின் வசம் ஈர்த்து, பலவித சூழ்ச்சிகளால் அவர்களின் எண்ணங்களை மாற்றுவதாகும். ஆண்களின் இருதயத்தில் தங்களின் அன்பை நிலைநிறுத்தி, அவர்களைத் தங்கள் விருப்பப்படி இயங்க வைப்பதால், பெண்களின் இத்தகைய தீங்குகளை விட்டும் பாதுகாப்புத் தேடுமாறு அல்லாஹ் தன் தூதருக்குக் கட்டளையிடுகிறான்.

சூனியத்தின் உண்மைத் தன்மையும் மார்க்க அறிஞர்களின் கருத்துகளும்:

பல்வேறு கொள்கையினரின் பார்வைகள்:

முஃதஸிலாக்கள்: சூனியத்திற்கு சுயமான உண்மைத்தன்மை எதுவும் இல்லை; அது வெறும் கண்கட்டு / மாயத்தோற்றமே (தக்யீல்).

இமாம் ஷாஃபிஈ (ரஹ்): சூனியம் என்பது ஒருவித நோயை உண்டாக்கும் காரணி (கொட்டாவி விடுபவரின் தாக்கம் எதிரில் இருப்பவருக்கு ஏற்படுவது போல).

அஹ்லுஸ்ஸுன்னா (எங்கள் தரப்பு): சூனியம் என்பது பிறரால் எளிதில் விளங்க முடியாத அளவுக்கு மிகச் நுட்பமாகவும் விரைவாகவும் செய்யப்படும் ஒரு செயலாகும்.

சிலரின் கருத்து: அது நட்சத்திரங்களின் பண்புகளைப் பயன்படுத்திச் செய்யப்படும் 'திலஸ்சும்' (மந்திர தந்திரம்). உதாரணமாக, ஃபிர அவ்னின் சூனியக்காரர்களின் தடிகளில் பாதரசம்

பயன்படுத்தப்பட்டு சூரிய வெப்பத்தால் அவை அசைந்தது போல.

முஃதஸிலாக்களின் சந்தேகமும் மறுப்பும்:

முஃதஸிலாக்கள் நபிகளாருக்குச் சூனியம் செய்யப்பட்ட சம்பவத்தின் உண்மையை மறுத்து, "அல்லாஹ் தன் தூதருக்குச் சூனியம் ஏற்பட அனுமதித்திருக்க முடியாது" என்றனர். அவர்களின் வாதங்கள்:

"அல்லாஹ் உம்மை மனிதர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பான்" (அல்-மாயிதா: 67) என்று குர்ஆன் கூறுகிறது.

"சூனியக்காரன் எங்கு வந்தாலும் வெற்றி பெறமாட்டான்" (தாஹா: 69) என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நபிகளாருக்குச் சூனியம் ஏற்பட்டது என்பதை ஏற்றுக் கொண்டால் அது அவர்களின் நபுவ்வத்திற்கே (தூதுத்துவத்திற்கே) களங்கம் விளைவிக்கும்.

காஃபிர்கள் நபிகளாரை "சூனியம் செய்யப்பட்டவர்" என்று பழித்துரைத்த

போது, இச்சம்பவம் உண்மை என்றால் காஃபிர்களின் கூற்று மெய்யாகிவிடுமே!

அஹ்லுஸ்ஸுன்னா அறிஞர்களின் தெளிவான பதில்:

இச்சம்பவம் உண்மை என்பதால் காஃபிர்களின் கூற்று மெய்யாகிவிடாது. ஏனெனில் காஃபிர்கள் "சூனியம் செய்யப்பட்டவர்" என்று கூறியதன் பொருள்: ‘சூனியத்தால் இவருடைய புத்தி சுயாதீனம் இழந்து பைத்தியமாகிவிட்டார், அதனால்தான் முன்னோர்களின் மார்க்கத்தைக் கைவிட்டுவிட்டார்’ என்பதாகும்.

ஆனால், நபிகளாருக்கு ஏற்பட்டதோ வெறும் உடல் சார்ந்த உபாதை (வலி/ நோய்) மட்டுமே. இதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

சுருக்கமாகக் கூறின்: நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் தூதுத்துவத்திலோ, சிந்தனையிலோ, புத்தி கூர்மையிலோ எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்த ஷைத்தானுக்கோ அல்லது எந்த

மனிதனுக்கோ, ஜின்னுக்கோ அல்லாஹ் அதிகாரம் வழங்கவில்லை. சூனியத்தின் தாக்கம் நபிகளாரின் 'நபுவ்வத்தில்' (தூதுத்துவத்தில்) ஏற்படவில்லை; மாறாக அவர்கள் ஒரு 'மனிதர்' என்ற முறையில் அவர்களின் உடலில் மட்டுமே ஏற்பட்டது. ஒரு மனிதர் என்ற வகையில் மற்ற மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் நோய், ஆரோக்கியம், மரணம், உணவு உட்கொள்ளுதல், பருகுதல் போன்ற இயற்கையான உடலியல் மாற்றங்கள் நபிகளாருக்கும் ஏற்படுவது இயல்பானதே!

— {وَمِن شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ {٤}

நபுவ்வத்திற்கு (தூதுத்துவத்திற்கு) எந்தக் களங்கமும் இல்லை:

மனிதன் என்ற முறையில் உடலின் கழிவுகள் வெளியேறுவது போல, உடலுக்கு ஏற்பட்ட இந்தச் சூனியத்தின் தாக்கம் நபிகளாரின் நபுவ்வத்திற்கு எவ்விதக் களங்கத்தையும் ஏற்படுத்தாது. மார்க்கம் மற்றும் தூதுத்துவத் தொடர்பில்

ஏதேனும் பாதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தால் மட்டுமே அது களங்கமாகும்; ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை.

"அல்லாஹ் உம்மை மனிதர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பான்" (அல்-மாயிதா: 67) என்று அல்லாஹ் உறுதியளித்திருந்தும், உஹுத் போரின் போது நபிகளாரின் கடவாய்ப்பல் உடைந்ததானது அவர்களின் பாதுகாப்பிற்கு எப்படிக் களங்கமாகாதோ, அதேபோலவே இதுவும் ஆகும்.

நபிகளாருக்குச் சூனியம் பலித்ததன் பின்னணியில் உள்ள இறைஞானம் (ஹிக்மத்):

'கஷ்ஃபுல் அஸ்ரார்' நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:
"சூனியக்காரனின் தந்திரம் பலித்து நபிகளாருக்கு நோய் ஏற்பட ஏன் அல்லாஹ் அனுமதித்தான்? சூனியக்காரனின் சதியை அவனுக்கே திருப்பி அனுப்பி அல்லாஹ் ஏன் அதை உடனடியாக அழிக்கவில்லை?" என்று கேட்கப்பட்டால், அதற்கான பதில்கள்:

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் உண்மைத்தன்மை, அவர்களின் அற்புதங்களின் (முஃஜிஸாத்) உண்மைத்தன்மை மற்றும் அவர்கள் மீது சூனியக்காரர், ஜோதிடர் என்று குற்றம் சுமத்தியவர்களின் பொய்மை ஆகியவற்றை நிரூபிப்பதற்காகவே அல்லாஹ் இவ்வாறு நாடினான்.

ஏனெனில், சூனியக்காரனின் சூனியம் நபிகளாரை பாதித்து, அவர்களுக்குச் சில குழப்பங்களையும் உடல் வலிகளையும் ஏற்படுத்தியது. இறைவனிடம் மீண்டும் மீண்டும் பிரார்த்தித்த பிறகே அல்லாஹ் அவர்களுக்கு அதற்கான காரணத்தையும் நிவாரணத்தையும் வெளிப்படுத்தினான்.

எதிரிகள் சொல்வது போல நபிகளாரின் அற்புதங்கள் (முஃஜிஸாத்) சூனியமாக இருந்திருந்தால், தமக்குச் செய்யப்பட்ட சூனியத்தை அவர்களாலேயே சுயமாகக் கண்டுபிடித்துத் தடுத்திருக்க முடியும். ஆனால் அவர்களால் சுயமாக அதைச் செய்ய முடியவில்லை. இதுவே அவர்களின் தூதுத்துவத்திற்கு

(நபுவ்வத்திற்கு) மிக வலிமையான ஆதாரமாகும்.

ஆயிஷா (ரலி) அவர்களுக்கு விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டது ஏன்?

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தம் மற்ற மனைவிகளை விட ஆயிஷா (ரலி) அவர்களிடம் மட்டும் இந்தச் சூனிய விஷயத்தைக் கூறியதற்குக் காரணம்: இச்சூனியத்தின் மூலம் நபிகளார் ஆயிஷா (ரலி) அவர்களை அணுக முடியாமல் தடுக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

யஹ்யா இப்னு யஃமர் அறிவிக்கிறார்: நபிகளார் ஆயிஷா (ரலி) அவர்களிடம் செல்ல முடியாதவாறு தடுக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது (அல்லது தூக்கத்திற்கும் விழிப்பிற்கும் இடைப்பட்ட நிலையில்) இரண்டு வானவர்கள் வந்தனர். ஒருவர் தலைமாட்டிலும் மற்றொருவர் கால்மாட்டிலும் அமர்ந்தனர்.

தலைமாட்டில் இருந்தவர் மற்றவரிடம், "இவருக்கு என்ன நோய்?" எனக் கேட்க,

"சூனியம்" என்றார். "யார் செய்தது?" எனக் கேட்க, "யூதனான லபீத் இப்னு அஃஸம்" என்றார். "எங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது?" எனக் கேட்க, "இன்ன கிணற்றில்" என்றார். "இதன் நிவாரணம் என்ன?" எனக் கேட்க, "அக்கிணற்றின் நீரை இறைத்து, அடியிலிருக்கும் பாறையைக் கழற்ற வேண்டும். அதன்கீழ் ஒரு கலசம் (பாண்டம்) இருக்கும். அதில் 11 முடிச்சுகள் இடப்பட்டு, ஊசிகள் குத்தப்பட்ட கயிறு இருக்கும். அதை நெருப்பில் எரித்தால் அல்லாஹ் நாடினால் குணமாகிவிடும்" என்றனர்.

நபிகளார் விழித்தெழுந்து வானவர்கள் கூறியதைப் புரிந்து கொண்டு, அலி (ரலி) அவர்களை அக்கிணற்றுக்கு அனுப்பினார்கள். (தொடர்ந்து முன்பே கூறப்பட்ட சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன).

நபிகளாரின் சுய மருத்துவம் (ருக்யா):

ஆயிஷா (ரலி) கூறுகிறார்கள்: "நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தம் உடலில் ஏதேனும் வலி அல்லது நோய் ஏற்பட்டால், தங்களின் வலது உள்ளங்கையில்

‘குல்ஹுவல்லாஹு அஹத்’ (சூரத்துல் இக்லாஸ்) மற்றும் ‘முஅவ்விததைன்’ (சூரத்துல் ஃபலக், சூரத்துந் நாஸ்) ஆகிய அத்தியாயங்களை ஓதி ஊதி, வலியுள்ள இடத்தில் தடவிக் கொள்வார்கள்."

உள்மன உணர்வுகளும் ஷைத்தானின் ஊசலாட்டங்களும்:

தூய்மையான உள்ளங்களின் நம்பிக்கைகளாகிய முடிச்சுகளில், தீய சந்தேகங்களையும் ஷைத்தானின் ஊசலாட்டங்களையும் உண்டாக்கும் தீய எண்ணங்கள் மற்றும் சந்தேகங்களுக்கும் இந்த 'நஃப்பாத்தாத்' (முடிச்சுகளில் ஊதுபவர்கள்) ஒரு குறியீடாகும். இத்தகைய தீங்குகளிலிருந்தும் அல்லாஹ்விடம் பாதுகாப்புத் தேட வேண்டும்.

{وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ {٥} — "மேலும், பொறாமைக்காரன் பொறாமை கொள்ளும் போது ஏற்படும் தீங்கை விட்டும் (பாதுகாப்புத் தேடுகிறேன்)"

ஓதும் முறை:

இந்த வசனத்தின் முடிவில் நிறுத்தி (வாக்ஃப் செய்து) ஓத வேண்டும், பின்னரே தக்பீர் கூற வேண்டும். ஏனெனில் சேர்த்து ஓதினால் தெளிவின்மை (குழப்பம்) ஏற்படும்.

‘பொறாமை கொள்ளும் போது’ என்பதன் பொருள்:

ஒருவன் தன் மனதிலுள்ள பொறாமையை வெளிப்படுத்தி, பொறாமைப்பட்டவருக்குச் சொல்லாலோ செயலாலோ தீங்கு விளைவிக்கும் முயற்சிகளில் இறங்குவதைக் குறிக்கும். "பொறாமை கொள்ளும் போது" என்று வரம்பிடப்பட்டதற்குக் காரணம்: பொறாமைக்காரன் அதைச் செயலில் காட்டாதவரை, அந்தப் பொறாமையின் பாதிப்பு அவனுக்கே அன்றி பிறருக்குப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தாது.

‘அல்-கஷ்ஷாஃப்’ நூலின் விளக்கம்:

"பாதுகாப்புத் தேடப்படும் சில விஷயங்கள் குறிப்பிட்டதாகவும் (வகைப்படுத்தப்பட்டும்), சில

பொதுப்படையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது ஏன்?" என்று கேட்டால்:

நஃப்பாத்தாத் (சூனியக்காரர்கள்): முடிச்சுகளில் ஊதும் அனைவரும் கெட்டவர்களே. எனவே அது குறிப்பிட்ட நபர்களாக (வகைப்படுத்தப்பட்டு)க் கூறப்பட்டுள்ளது.

காஸிக் (இரவு/இருள்): அனைத்து இரவுகளிலும் தீங்கு இருப்பதில்லை, சிலவற்றில் மட்டுமே இருக்கும். எனவே அது பொதுப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஹாஸித் (பொறாமைக்காரன்): அனைத்துப் பொறாமைக்காரர்களும் தீங்கு விளைவிப்பதில்லை. மேலும் நன்மைகளில் பொறாமைப்படுவது (போட்டி போடுவது - 'கிப்தா') புகழத்தக்க பொறாமையாகும். எனவே இதுவும் பொதுப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

காபில் மற்றும் ஹாபிலின் வரலாறு:

இங்கு ‘பொறாமைக்காரன்’ என்பது ‘காபில்’ என்பவனையும் குறிக்கலாம்.

ஏனெனில் அவன் தன் சகோதரன் ‘ஹாபில்’ மீது பொறாமை கொண்டான். ‘ஹஸத்’ (பொறாமை) என்பது பிறரிடம் இருக்கும் நன்மையைக் கண்டு வருந்துவதாகும்.

‘ஃபத்ஹுர் ரஹ்மான்’ நூலின் வரையறை:

பொறாமை என்பது: மார்க்கம் அல்லது உலகம் சார்ந்த ஒரு அருட்கொடை அதற்கு உரியவரிடமிருந்து நீங்கிவிட வேண்டும் என்று விரும்புவதாகும்.

ஹதீஸில் கூறப்பட்டுள்ளது: "இறைநம்பிக்கையாளன் ஆர்வம் (கிப்தா) கொள்கிறான்; நயவஞ்சகனோ பொறாமை (ஹஸத்) கொள்கிறான்."

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்: "நெருப்பு விறகை எரிப்பது போல, பொறாமையானது நன்மைகளை அழித்துவிடும்."

வரலாற்றின் முதல் பாவங்கள்:

வானுலகில் முதன்முதலாகச் செய்யப்பட்ட பாவம்: ஆதம் (அலை) அவர்கள் மீது இப்லீஸ் கொண்ட

பொறாமையாகும். இதனால் அவன் சுவர்க்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, விரட்டப்பட்ட ஷைத்தானாக மாறினான்.

பூமியில் முதன்முதலாகச் செய்யப்பட்ட பாவம்: ஹாபில் மீது காபில் கொண்ட பொறாமையாகும். இதனால் அவன் தன் சொந்தச் சகோதரனையே கொலை செய்தான்.

இறைஅறிஞர் ஹுசைன் இப்னு ஃபாழ்ல் (ரஹ்) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்: "அல்லாஹ் அனைத்துத் தீங்குகளையும் இந்தச் சூரா (அத்தியாயத்)தில் ஒன்றுதிரட்டியுள்ளான்."

{وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ٥} — ("மேலும், பொறாமைக்காரன் பொறாமை கொள்ளும் போது ஏற்படும் தீங்கை விட்டும் (பாதுகாப்புத் தேடுகிறேன்)")

பொறாமையின் கொடூரம்:

இப்னு அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் கூறியது போல, பொறாமை என்பது குணங்களிலேயே மிகவும் கெட்டது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே

அல்லாஹ் இந்த அத்தியாயத்தை பொறாமையைக் கொண்டு முடித்துள்ளான்.

பாரசீகக் கவிதையின் கருத்து:

"உலகில் பொறாமையை விடக் கெட்ட ஒன்று இருந்திருந்தால், அல்லாஹ் இந்த அத்தியாயத்தை அதைக் கொண்டு முடித்திருப்பான்.

பொறாமை என்பது ஒரு தீ; அது எரியத் தொடங்கினால், சபிக்கப்பட்ட அந்தப் பொறாமைக்காரனையே அதே கணத்தில் எரித்து சாம்பலாக்கிவிடும்.

வெளிப்புற தோற்றத்தில் நீ மார்க்கத்தின் முழு வடிவமாகவே மாறினாலும் சரி, பொறாமை உன்னை உண்மை காண்கின்ற மெய்யான இறைவழியில் செல்ல விடாது."

அகத்தின் பொறாமை (ஆத்மார்த்த விளக்கம்):

'நஃப்ஸுல் அம்மாரா' (தீமையைத் தூண்டும் மனது), உள்ளத்தின் (கல்பு) மீது பொறாமை கொண்டு, அதன் ஒளியை

அணைத்து, அதை நிலைமாற்றத்திற்கும் அருட்கொடைகளை நிராகரிக்கும் நிலைகளுக்கும் தள்ள முயற்சிக்கும் பொறாமைக்கும் இதில் சமிக்ஞை உள்ளது. (அருட்கொடைகளை நிராகரிப்பதே அது நீங்கிப்போவதற்குக் காரணம்).

சூரத்துல் ஃபலக் மற்றும் சூரத்துந் நாஸ் அத்தியாயங்களின் மகத்துவம்:

நபிகளாரின் பொன்மொழி:

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் உக்பா இப்னு ஆமிர் (ரலி) அவர்களிடம்: "இன்றிரவு அருளப்பட்ட வசனங்களை நீர் பார்க்கவில்லையா? அவை போன்றவை ஒருபோதும் காணப்பட்டதே இல்லை. அவை: ‘குல் அஊது பிரப்பில் ஃபலக்’ மற்றும் ‘குல் அஊது பிரப்பின் நாஸ்’ ஆகிய அத்தியாயங்களாகும்" என்று கூறினார்கள்.

இங்கு "நீர் பார்க்கவில்லையா?" என்ற வார்த்தை வியப்பைக் குறிப்பதாகும். அதற்கு அடுத்துள்ளவை அந்த

வியப்பிற்கான காரணத்தைக் கூறுகின்றன. அதாவது, இந்த இரு சூராக்களைத் தவிர முழுமையாகவும் பிரத்யேகமாகவும் பாதுகாப்புத் தேடக்கூடிய வசனங்கள் வேறு எதுவும் அருளப்படவில்லை.

'முஅவ்விததைன்' அத்தியாயங்கள் குர்ஆனைச் சார்ந்தவையா? (வரலாற்று ஆய்வு):

இப்னு மஸ்வூத் (ரலி) அவர்களின் கூற்றுக்கான விளக்கம்:

மேற்கண்ட ஹதீஸ், இவ்விரு சூராக்களும் குர்ஆனைச் சார்ந்தவை என்பதற்கான தெளிவான ஆதாரமாகும். இவை இரண்டும் குர்ஆனில் உள்ளவை அல்ல என்று இப்னு மஸ்வூத் (ரலி) மீது சுமத்தப்படும் கூற்றுகளுக்கு இது மறுப்பாகும்.

‘ஜனுல் மஆனி’ நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது: இவை இரண்டும் குர்ஆனைச் சேர்ந்தவை என்பதே சரியான கருத்தாகும். இப்னு மஸ்வூத் (ரலி) அவர்களின் தனிப்பட்ட

குர்ஆன் பிரதியில் (மஸ்ஹஃப்) இவை எழுதப்படாமல் இருந்ததற்குக் காரணம், மக்கள் இவற்றை மறந்துவிடுவார்கள் என்ற பயம் இல்லாததால்தான். ஏனெனில் இவை அனைவரின் நாவுகளிலும் எப்போதும் புழங்கக்கூடியவையாக இருந்தன.

ஸஹாபிகளின் குர்ஆன் பிரதிகளின் (மஸ்ஹஃப்) வேறுபாடுகள்:

அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்வூத் (ரலி): தங்களின் பிரதியில் ‘சூரத்துல் ஃபாத்திஹா’ மற்றும் ‘முஅவ்விததைன்’ (ஃபலக், நாஸ்) ஆகியவற்றை எழுதவில்லை.

உபை இப்னு கஅப் (ரலி): தங்களின் பிரதியில் ‘சூரத்துல் குனூத்’ எனும் அத்தியாயத்தைக் கூடுதலாக எழுதியிருந்தார்கள்.

ஸைத் இப்னு தாபித் (ரலி): தங்களின் பிரதியை இத்தகைய கூட்டல், குறைத்தல்கள் இன்றி முழுமையாகப் பாதுகாத்தார்கள்.

முழுமையான பிரதி எது?

இப்னு மஸ்வூத் மற்றும் உபை (ரலி) ஆகியோரின் தனிப்பட்ட பிரதிகள் சட்டமாற்றத்திற்குப் (நஸ்க்) உட்பட்டவை; ஆனால் ஸைத் இப்னு தாபித் (ரலி) அவர்களின் பிரதியே நடைமுறைக்குரியதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

ஏனெனில், நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஒவ்வொரு ரமலான் மாதத்திலும் ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்களிடம் குர்ஆனை ஒருமுறை ஓதிக் காட்டுவது வழக்கம். ஆனால், நபிகளார் மரணித்த அந்த ஆண்டில் ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்களிடம் இரண்டு முறை ஓதிக் காட்டினார்கள். ஸைத் (ரலி) அவர்களின் வாசிப்பு முறை, அந்த இறுதி ஓதிப் பார்த்தலை (அல்-அர்ழத்துல் அகீரா) அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மரணிக்கும் போது ஸைத் (ரலி) அவர்களின் பிரதியில் உள்ளபடியே ஓதி தொழுகை நடத்தினார்கள்.

குர்ஆன் சூராக்களின் எண்ணிக்கை பற்றிய கருத்தொற்றுமை:

அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஊத் (ரலி) அவர்கள் குர்ஆனின் மொத்த சூராக்கள் 112 என்றார்கள்.

விளக்கம் ('புஸ்தான்' நூலிலிருந்து): அவர்கள் ‘முஅவ்விததைன்’ இரண்டையும் குர்ஆனின் அத்தியாயங்களாக எண்ணவில்லை. அவை வானத்திலிருந்து அருளப்பட்டவை, அகிலத்தின் இறைவனின் வார்த்தைகள் என்பதில் அவர்களுக்குச் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. ஆனால் நபிகளார் அவற்றைக் கொண்டு ஓதிப் பார்த்து பாதுகாப்புத் தேடியதால், அவை குர்ஆனா அல்லது வெறும் துஆவா என்பதில் அவர்களுக்குச் சிறிய ஐயம் இருந்தது. அதனால் தங்களின் பிரதியில் எழுதவில்லை.

முஜாஹித் (ரஹ்) அவர்கள் குர்ஆனின் மொத்த சூராக்கள் 113 என்றார்கள்.

விளக்கம்: அவர்கள் அல்-அன்ஃபால் மற்றும் அத்-தவ்பா ஆகிய இரண்டு சூராக்களையும் ஒரே சூராவாகக் கருதினார்கள்.

உபை இப்னு கஅப் (ரலி) அவர்கள் குர்ஆனின் மொத்த சூராக்கள் 116 என்றார்கள்.

விளக்கம்: அவர்கள் ‘குனூத்’ பிரார்தனையை இரண்டு தனித்தனி சூராக்களாகக் கருதினார்கள். (ஒன்று: அல்லாஹும்ம இன்னா நஸ்தஈனுக்க... முதல் மன் யஃப்ஜுருக்க வரை; இரண்டாவது: அல்லாஹும்ம இய்யாக நஃபுது... முதல் முல்ஹக் வரை).

ஸைத் இப்னு தாபித் (ரலி) அவர்கள் குர்ஆனின் மொத்த சூராக்கள் 114 என்றார்கள்.

முடிவு: இதுவே அனைத்து ஸஹாபிகளின் பொதுவான கருத்தாகும். இவ்வாறே இமாம் உஸ்மான் (ரலி) அவர்களின் அதிகாரப்பூர்வ குர்ஆன் பிரதியிலும் (மஸ்ஹஃபுல் இமாம்)

அனைத்து நகரங்களின் குர்ஆன் பிரதிகளிலும் பதிவாகியுள்ளது. எனவே, ‘முஅவ்விதததைன்’ இரண்டும் குர்ஆனின் அத்தியாயங்களே என்பதில் சந்தேகமில்லை.

'முஅவ்விதததைன்' அத்தியாயங்களை மறுப்பவர் பற்றிய மார்க்கச் சட்டம்:

உஸ்மான் இப்னு வாகித் அவர்கள் கூறுகிறார்கள்: "என் தந்தை என்னை முஹம்மத் இப்னுல் முன்கதிர் என்பவரிடம் அனுப்பி, ‘முஅவ்விதததைன்’ இரண்டும் அல்லாஹ்வின் வேதத்தைச் சார்ந்தவையா?" என்று கேட்டு வரச் சொன்னார். அதற்கு அவர்: "அவை இரண்டும் அல்லாஹ்வின் வேதத்தைச் சார்ந்தவை அல்ல என்று யார் கூறுகிறாரோ, அவர் மீது அல்லாஹ், வானவர்கள் மற்றும் அனைத்து மனிதர்களின் சாபமும் உண்டாகட்டும்!" என்றார்.

‘நிஸாபுல் இஹ்திஸாப்’ நூலில்: "குர்ஆனின் ஒரு வசனத்தை ஒருவர் மறுத்தாலும் அவர் காஃபிர்

(நிராகரிப்பாளர்) ஆவார்; ‘முஅவ்விததைன்’ தவிர" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் ‘அல்-அக்மல்’ மற்றும் ‘அல்-முக்ரிப்’ நூல்களில் சுஃப்யான் இப்னு ஸுஹ்றதான் கூறும்போது: "இப்னு மஸ்ஹூத் (ரலி) அவர்களின் விளங்கிக் கொள்ளல் (தஃவீல்) காரணமாக, 'முஅவ்விததைன்' குர்ஆன் அல்ல என்று ஒருவர் கூறினால் அவர் காஃபிர் ஆகமாட்டார் (ஆனால் தவறிழைத்தவர்)" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

‘ஹதிய்யத்துல் மஹ்றதிய்யீன்’ நூலில்: "இவ்விரு சூராக்களையும் குர்ஆன் அல்ல என்று மறுப்பவரைப் பற்றி அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உள்ளது; இருப்பினும் அவர் காஃபிர் (மார்க்கத்தை விட்டு வெளியேறியவர்) என்பதே சரியான முடிவாகும்" எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

(அருட்கொடைகளை வாரி வழங்கும் மன்னனான அல்லாஹ்வின் உதவியால் சூரத்துல் ஃபலக் தஃப்சீர் முற்றும்).

திருப்பூர்
ஆக்கம்
K. அமானுல்லாஹ்
செல்: 98 94 19 17 95

١١٣ ـ سورة الفلق

خمس آيات مدنية

بسم الله الرحمن الرحيم

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلْفَلَقِ ۝١ مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ۝٢﴾.

﴿قل أعوذ برب الفلق﴾ الفلق الصبح لأنه يفلق عنه الليل ويفرق فهو من باب الحذف والإيصال فعل بمعنى مفعول كالصمد والقبض بمعنى المصمود إليه والمقبوض كما مر، فإن كل واحد من المفلوق والمفلوق عنه مفعول وذلك إنما يتفق بأن يكون الشيء مستوراً ومحجوباً بآخر، ثم يشقق الحجاب الساتر عن وجه المستور ويزول فيظهر ذلك المستور وينكشف بسبب زواله وذلك الحجاب المشقق مفلوق والمحجوب المنكشف بزواله مفلوق عنه والصبح صار مفلوقاً عنه بإزالة ما عليه من ظلمة الليل يقال في المثل هو أبين من فلق الصبح والفلق أيضاً الخلق لأن الممكنات بأسرها كانت أعياناً ثابتة في علم الله مستورة تحت ظلمة العدم، فالله تعالى فلق تلك الظلمات بنور التكون والإيجاد فأظهر ما في علمه من المكونات فصارت مفلوقاً عنها وفي تعليق العياذ باسم الرب المضاف إلى الفلق المنبىء عن النور عقيب الظلمة والسعة بعد الضيق والفتق بعد الرتق عدة كريمة بإعادة العائذ مما يعوذ منه وإنجائه منه وتقوية لرجائه لتذكير بعض نظائره ومزيد ترغيب له في الجد والاعتناء بقرع باب الالتجاء إليه والإعاذة، بربه قالوا: إذا طلع الصبح تتبدل الثقلة بالخفة والغم بالسرور روي أن يوسف عليه السلام لما ألقي في الجب وجعت ركبته وجعاً شديداً فبات ليلته ساهراً فلما قرب طلوع الصبح نزل جبريل بإذن الله تعالى يسأله ويأمره بأن يدعو ربه فقال يا جبريل ادع أنت وأؤمن فدعا جبريل وأمن يوسف عليهما السلام، فكشف الله تعالى ما كان به من الضر فلما طاب وقت يوسف قال: يا جبريل وأنا أدعو أيضاً وتؤمن أنت فسأل يوسف ربه أن يكشف الضر عن جميع أهل البلاء في ذلك الوقت فلا جرم ما من مريض إلا ويجد نوع خفة في آخر الليل، وعن بعض الصحابة رضي الله عنهم أنه قدم الشأم فرأى دور أهل الذمة وما هم فيه من خفض العيش وما وسع عليهم به من دنياهم فقال: لا أبالي أليس من ورائهم الفلق فقيل: وما الفلق؟ قال: بيت في جهنم إذا فتح صاح جميع أهل النار.

﴿من شر ما خلق﴾ أي: من شر ما خلقه من الثقلين وغيرهم كائناً ما كان من ذوات الطبائع والاختيار وبالفارسية [ازبدي آنچه آفريد است ازمؤذيات إنس وجن وسباع وهوام].

فيشمل جميع الشرور والمضار بدنية كانت أو غيرها من ضرب وقتل وشتم وعض ولدغ وسحر ونحوها، وإضافة الشر إليه لاختصاصه بعالم الخلق المؤسس على امتزاج المواد المتباينة وتفاعل كيفياتها المتضادة المستنبعة للكون والفساد وأما عالم الأمر فهو خير محض منزه عن

شوائب الشر بالكلية وقرأ بعض المعتزلة القائلين بأن الله لم يخلق الشر من شر بالتنوين ما خلق على النفي وهي قراء مردودة مبنية على مذهب باطل الله خالق كل شيء.

﴿وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۝٣﴾

﴿ومن شر غاسق﴾ تخصيص لبعض الشرور بالذكر مع اندارجه فيما قبله لزيادة مساس الحاجة إلى الاستعاذة منه لكثرة وقوعه ولأن تعيين المستعاذ أدل على الاعتناء بالاستعاذة وأدعى إلى الإعاذة أي ومن شر ليل مختلط ظلامه مشتد وذلك بعد غيبوبة الشفق من قوله تعالى: ﴿إِلَىٰ غَسَقِ ٱلَّيْلِ﴾ [الإسراء: ٧٨] أي: اجتماع ظلمته، وفي «القاموس»: الغسق محركة ظلمة أول الليل وغسق الليل غسقاً ويحرك اشتدت ظلمته فالغاسق الليل المظلم كما في «المفردات»، وأصل الغسق الامتلاء يقال غسقت العين إذا امتلأت دمعاً أو هو السيلان وغسق العين سيلان دمعها وإضافة الشر إلى الليل لملابسته له بحدوثه فيه وتنكيره لعدم شمول الشر لجميع أفراده ولا لكل أجزائه. **﴿إذا وقب﴾** الوقب النقرة في الشيء كالنقرة في الصخرة يجتمع فيها الماء ووقب إذا دخل في وقب ومنه وقبت الشمس إذا غابت ووقب الظلام دخل والمعنى إذا دخل ظلامه في كل شيء وتقييده به لأن حدوث الشرفيه أكثر والتحرز منه أصعب وأعسر ولذلك قيل الليل أخفى للويل وقيل: أغدر الليل لأنه إذا أظلم كثر فيه الغدر والغوث يقل في الليل ولذا لو شهر إنسان بالليل سلاحاً فقتله المشهر عليه لا يلزمه قصاص ولو كان نهاراً يلزمه لأنه يوجد فيه الغوث، والحاصل: أنه ينبعث أهل الحرب في الليل وتخرج عفاريت الجن والهوام والمؤذيات، ونهى رسول الله عليه السلام، «عن السير في أول الليل» وأمر بتغطية الأواني وإغلاق الأبواب وإيكاء الأسقية وضم الصبيان وكل ذلك للحذر من الشر والبلاء وقيل الغاسق القمر إذا امتلأ ووقوبه دخوله في الخسوف واسوداده، لما روي عن عائشة رضي الله عنها، أنها قالت: أخذ رسول الله علي السلام بيدي فأشار إلى القمر فقال: «تعوذي بالله من شر هذا فإنه الغاسق إذا وقب وشره الذي يتقي ما يكون في الأبدان» كآفات التي تحدث بسببه ويكون في الأديان كالفتنة التي بها افتتن من عبده وعبد الشمس، وقيل التعبير عن القمر بالغاسق لأن جرمه مظلم وإنما يستنير بضوء الشمس ووقوبه المحاق في آخر الشهر والمنجمون يعدونه نحساً ولذلك لا تشتغل السحرة بالسحر المورث للتمريض إلا في ذلك قيل وهو المناسب لسبب النزول وقيل الغاسق الثريا ووقوبها سقوطها لأنها إذا سقطت كثرت الأمراض والطواعين وإذا طلعت قلت الأمراض والآلام وقيل هو كل شر يعتري الإنسان ووقوبه هجومه ويجوز أن يراد بالغاسق الأسود من الحيات ووقبه ضربه ولسبه وفي «القاموس»: هو الذكر إذا وقب هو منقول عن ابن عباس رضي الله عنهما وجماعة.

﴿وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّـٰثَـٰتِ فِى ٱلْعُقَدِ ۝٤﴾.

﴿ومن شر النفاثات﴾ [واز شرد مندكان].

من النفث وهو شبه النفخ يكون في الرقية ولا ريق معه فإن كان معه ريق فهو التفل يقال منه نفث الراقي ينفث وينفث بالضم والكسر والنفاثات بالتشديد يراد منها تكرار الفعل والاحتراف به والنفاثات تكون للدفعة الواحدة من الفعل ولتكراره أيضاً. **﴿في العقد﴾** جمع عقدة وهي ما يعده الساحر على وتر أو حبل أو شعر وهو ينفث ويرقي، وأصله من العزيمة ولذلك يقال لها: عزيمة كما يقال لها: عقدة ومنه قيل للساحر معقد، والمعنى: ومن شر النفوس أو النساء السواحر

اللاتي يعقدن عقداً في خيوط وينفثن عليها وتعريفها إما للعهد أو للإيذان بشمول الشر لجميع أفرادهن وتمحضهن فيه وتخصيصه بالذكر لما روى ابن عباس رضي الله عنهما وعائشة رضي الله عنها أنه كان غلام من اليهود يخدم النبي عليه السلام، وكان عنده أسنان من مشطه عليه السلام، فأعطاها اليهود فسحروه عليه السلام فيها، ولذا ينبغي أن يقطع الظفر بعد التقليم وكذا الشعر إذا أسقط من اللحية والرأس نصفين أو أكثر لئلا يسحر به أحد وتولاه لبيد بن أعصم اليهودي وبناته وهن النفاثات في العقد فدفنها في بئر أريس، وفي «عين المعاني»: في بئر لبني زريق تسمى ذروان فمرض النبي عليه السلام روي: إنه لبث فيه ستة أشهر فنزل جبرائيل بالمعوذتين بكسر الواو كما في «القاموس»، وأخبره بموضع السحر وبمن سحره وبم سحره فأرسل عليه السلام علياً والزبير وعماراً رضي الله عنهم، فنزحوا ماء البئر فكأنه نقاعة الحناء ثم رفعوا راعونة البئر وهي الصخرة التي توضع في أسفل البئر فأخرجوا من تحتها الأسنان ومعها وتر قد عقد فيه إحدى عشرة عقدة مغرزة بالإبر فجاؤوا بها النبي عليه السلام فجعل يقرأ المعوذتين عليها فكان كلما قرأ آية انحلت عقدة ووجد عليه السلام، خفة حتى انحلت العقدة الأخيرة عند تمام السورتين فقام عليه السلام، كأنما أنشط من عقال وجعل جبرائيل يقول: «بسم الله أرقيك والله يشفيك من كل شيء يؤذيك من عين وحاسد» فلذا جوز الاسترقاء بما كان من كلام الله وكلام رسوله لا بما كان بالعبرية والسريانية والهندية فإنه لا يحل اعتقاده فقالوا: يا رسول الله أفلا نقتل الخبيث؟ فقال عليه السلام: «أما أنا فقد عافاني الله وأكره أن أثير على الناس شراً» قالت: عائشة رضي الله عنها ما غضب النبي عليه السلام غضباً ينتقم لنفسه قط إلا أن يكون شيئاً هو لله فيغضب لله وينتقم وقيل المراد بالنفث في العقد إبطال عزائم الرجال بالحيل مستعار من تليين العقدة بنفث الريق ليسهل حلها فعلى هذا فالنفاثات هي جنس النساء اللاتي شأنهن أن يغلبن على الرجال ويحولنهم عن آرائهم بأنواع المكر والحيلة فمعنى الآية إن النساء لأجل استقرار حبهن في قلوب الرجال يتصرفن فيهم ويحولنهم من رأي إلى رأي فأمر الله تعالى له رسوله بالتعوذ من شرهن.

اعلم أن السحر تخييل لا أصل له عند المعتزلة، وعند الشافعي تمريض بما يتصل به كما يخرج من فم المتثائب ويؤثر في المقابل وعندنا سرعة الحركة ولطافة الفعل فيما خفي فهمه وقيل طلسم يبني على تأثير خصائص الكواكب كتأثير الشمس في زئبق عصى سحرة فرعون والمعتزلة أنكروا صحة الرواية المذكورة وتأثير السحر فيه عليه السلام وقالوا: كيف يمكن القول بصحتها والله تعالى يقول ﴿وَٱللَّهُ يَعۡصِمُكَ مِنَ ٱلنَّاسِۗ﴾ [المائدة: ٦٧] وقال: ﴿وَلَا يُفۡلِحُ ٱلسَّاحِرُ حَيۡثُ أَتَىٰ﴾ [طه: ٦٩] ولأن تجويزه يفضي إلى القدح في النبوة ولأن الكفار كانوا يعيرونه بأنه مسحور فلو وقعت هذه الواقعة لكان الكفار صادقين في تلك الدعوى ولحصل فيه عليه السلام ذكر العيب ومعلوم أن ذلك غير جائز وقال أهل السنة صحة القصة لا تستلزم صدق الكفرة في قولهم إنه مسحور وذلك لأنهم كانوا يريدون بكونه مسحوراً أنه مجنون أزيل عقله بسبب السحر فلذلك ترك دين آبائه فأما أن يكون مسحوراً بألم يجده في بدنه فذلك مما لا ينكره أحد وبالجملة فالله تعالى ما كان يسلط عليه لا شيطاناً ولا أنسياً وجنياً يؤذيه فيما يتعلق بنبوته وعقله وأما الإضرار به من حيث بشريته وبدنه فلا بعد فيه وتأثير السحر فيه عليه السلام لم يكن من حيث إنه نبي وإنما كان في بدنه من حيث إنه إنسان وبشر فإنه عليه السلام يعرض له من حيث بشريته ما يعرض لسائر البشر من الصحة والمرض والموت والأكل والشرب ودفع الفضلات وتأثير السحر فيه من حيث بشريته لا يقدح في نبوته وإنما يكون قادحاً فيها لو وجد للسحر تأثير في أمر يرجع إلى النبوة ولم يوجد ذلك كيف والله تعالى يعصمه من أن يضره أحد فيما يرجع إليها كما لم يقدح كسر رباعيته يوم أحد فيما ضمن الله له من عصمته في قوله والله يعصمك من الناس وفي «كشف الأسرار»: فإن قيل: ما الحكمة في نفوذ السحر وغلبته في النبي عليه السلام؟ ولماذا لم يرد الله كيد الكائد إلى نحره بإبطال مكره وسحره؟ قلنا: الحكمة فيه الدلالة على صدق رسول الله عليه السلام، وصحة معجزاته وكذب من نسبه إلى السحر والكهانة لأن سحر الساحر عمل فيه حتى التبس عليه بعض الأمر واعتراه أنواع من الوجع ولم يعلم النبي عليه السلام بذلك حتى دعا ربه ثم دعا فأجابه الله وبين له أمره ولو كان ما يظهر من المعجزات الخارقة للعادات من باب السحر على ما زعم أعداؤه لم يشتبه عليه ما عمل من السحر فيه ولتوصل إلى دفعه من عنده وهذا بحمد الله من أقوى البراهين على نبوته وإنما أخبر النبي عليه السلام، عائشة رضي الله عنها من بين نسائه بما كشف الله تعالى له من أمر السحر لأنه عليه السلام كان مأخوذاً عن عائشة رضي الله عنها، في هذا السحر على ما روى يحيى بن يعمر قال: حبس رسول الله عليه السلام عن عائشة «فبينما هو نائم أو بين النوم واليقظة إذا أتاه ملكان جلس أحدهما عند رأسه والآخر عند رجليه فهذا يقول للذي عند رأسه ما شكواه قال السحر، قال: من فعل به؟ قال لبيد بن أعصم اليهودي قال: فأين صنع السحر قال: في بئر كذا قال: فما دواؤه قال ينبعث إلى تلك البئر فينزح ماءها فإنه ينتهي إلى صخرة فإذا رآها فليقلعها فإن تحتها كوبة وهر كوز سقط عنقها وفي الكوبة وترفيه إحدى عشرة عقدة مغروزة بالإبر فيحرقها بالنار فيبرأ إن شاء الله تعالى فاستيقظ عليه السلام»، وقد فهم ما قالا فبعث علياً رضي الله عنه إلى آخر ما سبق وعن عائشة رضي الله عنها قالت: كان رسول الله عليه السلام، «إذا اشتكى شيئاً من جسده قرأ ﴿قُلۡ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ ۝١﴾ [الإخلاص: ١] والمعوذتين في كفه اليمنى ومسح بها المكان الذي يشتكي» وفيه إشارة إلى الهواجس النفسانية والخواطر الشيطانية النفاثات الساحرات في عقد عقائد القلوب الصافية الظاهرة أخباث السيئات العقلية وألواث الشكوك الوهمية والعياذ بالله منها.

﴿وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ۝٥﴾

﴿**ومن شر حاسد إذا حسد**﴾ بالوقف ثم يكبر لأن الوصل لا يخلو من الإيهام أي: إذا أظهر ما في نفسه من الحسد وعمل بمقتضاه ترتيب مقدمات الشر ومبادي الأضرار بالمحسود قولاً أو فعلاً والتقييد بذلك لما أن ضرر الحسد قبله إنما يحيق بالحاسد لا غير، وفي «الكشاف»: فإن قلت: فلم عرف بعض المستعاذ منه ونكر بعضه قلت: عرف النفاثات لأن كل نفاثة شريرة ونكر غاسق لأن كل غاسق لا يكون فيه الشر إنما يكون في بعض دون بعض وكذلك كل حاسد لا يضر ورب حسد محمود وهو الحسد في الخيرات ويجوز أن يراد بالحاسد قابيل لأنه حسد أخاه هابيل والحسد الأسف على الخير عند الغير، وفي «فتح الرحمن»: تمنى زوال النعمة عن مستحقها سواء كانت نعمة دين أو دنيا وفي الحديث المؤمن يغبط والمنافق يحسد وعنه عليه السلام: «الحسد يأكل الحسنات كما تأكل النار الحطب» وأول ذنب عصى الله به في السماء حسد إبليس لآدم فأخرجه من الجنة فطرد وصار شيطاناً رجيماً وفي الأرض قابيل لأخيه هابيل فقتله قال الحسين بن الفضل رحمه الله: ذكر الله الشرور في

هذه السورة ثم ختمها بالحسد ليظهر أنه أخبث الطبائع كما قال ابن عباس رضي الله عنهما.

اكر در عالم از حسد بدتر بودي ختم اين سوره بدان كردى

حسد آتشى دان كه چون بر فروخت حسود لعين را همان لحظه سوخت

كرفتم بصورت همه دين شوى حسدكى كذا ردكه حق بين شوى

وفيه إشارة إلى حسد النفس الأمارة إذا حسدت القلب وأرادت أن تطفىء نوره وتوقعه في التلوين وكفران النعمة الذي هو سبب لزوالها وفي الحديث أن النبي عليه السلام قال لعتبة بن عامر رضي الله عنه: «ألم تر آيات أنزلت هذه الليلة لم ير مثلهن قط ﴿قل أعوذ برب الفلق﴾ ﴿وقل أعوذ برب الناس﴾» قوله: ﴿ألم تر﴾ كلمة تعجب وما بعدها بيان لسبب التعجب يعني لم يوجد آيات كلهن تعويذ غير هاتين السورتين وهما ﴿قل أعوذ برب الفلق﴾ و﴿قل أعوذ برب الناس﴾ وفي الحديث دليل على أنهما من القرآن ورد على من نسب إلى ابن مسعود رضي الله عنه أنهما ليستا منه، وفي «عين المعاني» الصحيح أنهما من القرآن إلا أنهما لم تثبتا في مصحفه للأمن من نسيانهما لأنهما تجريان على لسان كل إنسان انتهى.

اعلم أن مصحف عبد الله بن مسعود رضي الله عنه حذف منه أم الكتاب والمعوذتان ومصحف أبي بن كعب رضي الله عنه زيد فيه سورة القنوت ومصحف زيد بن ثابت رضي الله عنه كان سليماً من ذلك فكان كل من مصحفي ابن مسعود وأبي منسوخاً ومصحف زيد معمولاً به وذلك لأنه عليه السلام، كان يعرض القرآن على جبريل عليه السلام في كل شهر رمضان مرة واحدة فلما كان العام الذي قبض فيه عرضه مرتين، وكان قراءة زيد من آخر العرض دون قراءة أبي وابن مسعود رضي الله عنهما، وتوفي عليه السلام وهو يقرأ على ما في مصحف زيد ويصلي به قال عبد الله بن مسعود رضي الله عنه: جميع سور القرآن مائة واثنتا عشرة سورة.

قال الفقيه في «البستان»: إنما قال إنها مائة واثنتا عشرة سورة لأنه كان لا يعد المعوذتين من القرآن وكان لا يكتبهما في مصحفه ويقول إنهما منزلتان من السماء وهما من كلام رب العالمين ولكن النبي عليه السلام كان يرقي ويعوذ بهما فاشتبه عليه أنهما من القرآن أو ليستا منه فلم يكتبهما في المصحف، وقال مجاهد: جميع سور القرآن مائة وثلاث عشرة سورة وإنما قال ذلك لأنه كان يعد الأنفال والتوبة سورة واحدة، وقال أبي بن كعب رضي الله عنه: جميع سور القرآن مائة وست عشرة سورة وإنما قال ذلك لأنه كان يعد القنوت سورتين إحداهما من قوله: «اللهم إنا نستعينك» إلى قوله من يفجرك والثانية من قوله: «اللهم إياك نعبد» إلى قوله: «ملحق»، وقال زيد بن ثابت رضي الله عنه: جميع سور القرآن مائة وأربع عشرة سورة وهذا قول عامة الصحابة رضي الله عنهم وهكذا في مصحف الإمام عثمان بن عفان رضي الله عنه وفي مصاحف أهل الأمصار فالمعوذتان سورتان من القرآن روى أبو معاوية عن عثمان بن واقد قال أرسلني أبي إلى محمد بن المنكدر وسأله عن المعوذتين أهما من كتاب الله قال من لم يزعم أنهما من كتاب الله فعلية لعنة الله والملائكة والناس أجمعين وفي «نصاب الاحتساب»: لو أنكر آية من القرآن سوى المعوذتين يكفر انتهى. وفي «الأكمل» عن سفيان بن سختان من قال: إن المعوذتين ليستا من القرآن لم يكفر لتأويل ابن مسعود رضي الله عنه، كما في «المغرب» للمطرزي وقال في «هدية المهديين» وفي إنكار قرآنية المعوذتين اختلاف المشايخ والصحيح أنه كفر انتهى.

تمت سورة الفلق من القرآن بعون الله الملك المنان